

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15de Oktober 1898.

47de Aargang.

Præsident Wilford Woodruff.

Udførligere Beretning om hans Død og Begravelse.

Præsident Woodruffs Død indtraf i Oberst Jsaac Trumbos Bolig i San Francisco, California, den 2den September Kl. 6,40 om Morgenen. Følgende Beretning fra Deseret News vil uden Tvivl interessere de Hellige i Skandinavien.

Det vil betydeligt lindre de Helliges og hans mange Benneres Sorg at vide, at Præsident Woodruffs sidste Timer her paa Jorden henvandt uden Smerte eller Bekymring, og hans Vortgang ved Døden var ligesaa rolig som en almindelig Sovn. Ja, uden mindste legemlig Bevægelse henvov han i den dybe Sovn, der ender denne vor jordiske Tilværelse.

Angaaende hans Tilstand, førend Døden indfandt sig, sagde Præsident Cannon i Dag til en Korrespondent: „Medens Præsident Woodruff opholdt sig i San Francisco, sov han godt om Natten og hvilede sig, og hans Appetit var meget god. Han viste ikke Spor af at være utilpas og var i Birkeligheden heller ikke syg. For otte Dage siden, nemlig en Mandag, kjorte vi en Tur sammen

ude i Anlægget, og han var i særdeles godt Humør og talte med Lethed, saa at han derved tiltrak sig min Opmærksomhed mere end almindeligt. Om Tirsdagen var han ikke ude, men befandt sig vel. Onsdag Morgen skrev han nogle Breve og gjorde ligeledes nogle Optegnelser i sin Dagbog, men følte sig træt og utilpas. Om Torsdagen var hans Tilstand endnu mindre lovende, og han begyndte at blive mere urolig. Onsdag Kl. 2 om Eftermiddagen blev han meget heftig syg og vtrede den Gang sine sidste sammenhængende Ord. Det var nemlig bleven ham fortalt, at Præsident Cannon var tilstede, hvortil han svarede: „Ja, jeg ser ham.“ Han sagde ogsaa noget om sin Søn Mahel, hvem han ønskede at se.

Dr. Winslow Anderson, tidligere bosat i Salt Lake City, Dr. Buckley og Dr. Mc Nutt, en berømt Læge, vare ved hans Soggeleje, og disse erklærede hans Tilstand for at være meget farlig. Efter Kl. 6 om Torsdagen laa han ubevidst hen, indtil Døden tog ham i

Favn. Kl. 12 om Matten saa jeg ham; han sov da saa blidt og roligt, som det var nogen muligt, og hans Ansigt havde et meget smukt Udtryk. Jeg solte paa hans Puls, og den blev mere og mere sagte, indtil den tilsidst aldeles ophørte at slaa. Hans Legeme var varmt næsten til det allerlidste. Hans Livs Ende indtraf om Morgenen Kl. 6,40 uden det mindste Spor af Lidelse."

Bed Rio Grande Western Stationen jaas i Gaar Morges en Ekare alvorlige og sørgmodige Mennesker, der ventede et specielt Tog, som dette Banekompagnis Bestyrere saa venligt havde tilbudt Præsident Joseph F. Smith for at befordre ham og den afdøde Præsident Woodruffs Familie samt andre af deres Venner paa Vejen mod det Tog, der bar Liget af vor kjære Præsident tilbage til det Folk, han elskede saa højt, og som ligeledes elskede og vurdere ham i saa høj en Grad.

Selskabet, som gik med Toget nordpaa Kl. 5,30 om Morgenen, indbefattede flere af Præsident Woodruffs Sonner og Døtre samt andre af hans nærmeste Slægtninge, foruden alle de Apostle, som vare i Salt Lake City paa den Tid, nemlig:

Præsident Joseph F. Smith, Præsident Lorenzo Snow, Apostlene F. D. Richards, Brigham Young, Heber J. Grant, Anthon H. Lund og George Teasdale; Ældsterne Jos. E. Taylor og Charles W. Penrose af Stavens Præsidentklub, Ældste George Reynolds, privat Sekretær hos den afdøde Præsident; Ældste W. C. Spence, Kirkens Emigrations-Agent og Hr. D. S. Spence af D. S. L. Banens Kompagni.

Da Toget, som bar Liget, ankom til Ogden, bestod dets Følge af Præsident George D. Cannon og hans Hustru, Oberst Isaac Trumbo, Biskop

Clawson og hans Hustru, Joseph F. Dahnes jun. og Mahel H. Woodruff. Disse fulgte nu med Selskabet, som var kommen hjemme fra, tilbage til Salt Lake City, hvor de ankom Kl. 9,30. Bed hver Station mellem Ogden og Salt Lake havde mange Mennesker samlet sig; og de mange blottede Hoveder og taarefulde Øjne viste deres Kjærlighed og Vresfølelse for den hensovende. Bed Rio Grande Stationen ventede en Masse Mennesker paa Togets Ankomst, og under dyb indtryksjuld og æresfølelse Tausched blev Liget fort over til Liguoguen. Folget blev nu ordnet, og alt, hvad der var jordisk af den højt ærede Leder, blev kjort hen til Woodruffs Villa, Hjemmet, hvorfra han saa kjort for drog bort.

Interessante Anvisninger af Præsident Woodruff selv, om hvorledes hans jordiske Legeme skulde begraves.

For mange Aar siden, da Præsident Brigham Young saa Folkets Tilbøjelighed til at gjøre Begravelser meget bekostelige, hvilket hjertes ham at være urigtigt, indbød han de tolv Apostle til at give ham en skreven Forklaring om, hvorledes de hver for sig ønskede at saa deres jordiske Legeme begravet efter Døden. De fleste af dem bejvarede denne Opfordring, og deres Svar findes endnu opbevarede. Nogen Tid derefter skrev Præsident Woodruff sit Svar over sin egen Haandskrift, men uden Dato; det lyder saaledes:

„Angaaende min Død og Begravelse vil jeg sige, at jeg ønsker, at Kirkens Historiefriber efter min Død skal offentliggjøre en kort Beretning om mit Levnetsløb og Missionsarbejde som en Ældste og Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg ønsker, at mit Legeme skal vadskes rent og klædes

i rent, hvidt Liuned i Overensstemmelse med det hellige Præstedømmes Orden, og at det skal lægges i en net, rummelig Kiste af vort eget Lands Træ. Jeg ønsker ikke, at jort skal benyttes som Brydelse hverken til Kisten eller til Vigvognen, der befjorder mig til mit Hvilested. Jeg ønsker heller ikke, at min Familie eller mine Venner skulle bruge noget som helst Tegn paa Sorg eller Befymring ved min Begravelse eller nogen Tid derefter; thi dersom jeg forbliver trofast til Døden, vil det ikke gavne nogen at sørge over mig. Jeg har intet at sige med Hensyn til, hvilke Ceremonier der skal bruges ved min Begravelse, uden dette, at jeg ønsker, at saa mange af Præsidentskabet og de Tolv, som ere tilstede ved den Lejlighed, skulle tale, efter som Aanden vil tilstynde dem. Deres Taler ville være til de levende. Hvis Aandeverdenens Love og Regler tillade det, kunde jeg ønske selv at være tilstede ved Begravelsen, men jeg skal rette mig efter de Raad, jeg vil modtage der. Jeg ønsker, at en almindelig pæn Marmorsten bliver sat ved Hovedenden af min Grav med mit Navn og min Alder paa, samt at jeg døde i fuld Tro paa Jesu Kristi Evangelium og i Samfund med de Hellige.

Wilford Woodruff,
Præsident over de tolv Apostles Quorum."

Et kort Tab.

Overagent F. A. Wardleigh af Rio Grande Western Bane-Kompagni sendte W. C. Spence, Kirkens Emigrations-Agent, et Brev, der indeholdt følgende:

„Kjære Herre! Vi ville arrangere det saaledes, at et specielt Tog vil afgaa fra Salt Lake City til Ogden Søndag

Morgen Kl. 5,30 til Tjeneste for Præsident Smith og hans Selskab. Paa Hjemrejsen vil den Banevogn, som rummer Selskabet, blive føjet til Toget, der har Liget i Baretægt.

Jdet vi tilbyde Kirkens Autoriteter denne Tjeneste, ndtale vi tillige vor Medfølelse for dem i det store Tab, Kirken og hele Verden lider ved at miste en Mand, der i en saa overordentlig høj Grad har vundet deres Respekt og Trost, der havde den Ære at kjende ham.

I al Oprigtighed
Rio Grand Western Bane-Kompagni
ved F. A. Wardleigh, Agent."

Short Line-Banens ærefulde Tilbud.

Præsident Joseph F. Smith modtog i Morges følgende Brev fra W. S. Bancroft, Bestyrer af O. S. L. Banen:

„Kjære Herre!

Hvis »Short Line« Banen paa nogen Maade kan være Dem behjælpelig med at bringe Præsident Woodruffs Lig hjem, ville vi med Glæde lade Dem afbenytte et Tog til at befordre Dem selv og andre, som De kunde ønske at have med til Ogden, og Toget skal vende tilbage nøjagtig til den Tid, De ønsker. Vi ville med Glæde føje en privat Vogn til Toget til Deres Afbenyttelse."

Overagent F. M. Clay af »Union Pacific« Banen sendte Præsident Smith nedenstaaende:

„Kjære Herre — Tillad mig at berette, at jeg fornødig har modtaget følgende Telegram fra Hr. Somag i Omaha, som er Overagent ved U. P. Banen, og selv deltager jeg fuldtud deri: De bedes venligst at meddele Mormon-

kirkens Autoriteter og den sorgfulde Familie vor inderligste Medjolelse i deres store Sorg over afdøde Præsident Wilford Woodruff, og jeg tilbyder her, ved hvilken som helst Tjeneste, der staar i vor Magt."

Uheld og Farer.

Præsident Woodruff var en mærk- værdig Mand, ikke alene med Hensyn til det Arbejde, han har udført, men ogsaa paa Grund af de mange Farer og Uheld, der have fundet Sted i hans skjæbnerige Liv. I Trearsalderen faldt han i en stor Kjedel med kogende Vand, og det varede ni Maaneder, førend man havde noget Haab om hans Helbredelse. Da han var fem Aar gammel, faldt han med Ansigtet mod Jorden ned fra en høj Bjælke i en Bæde. Et Aar senere blev han forfulgt af en gal Døse, men i samme Øjeblik, den sprang ind paa ham, styrtede han ned i et Hul, og Dyret sprang helt over ham og luskede derpaa afsted. Samme Aar brækkede han sit ene Ben ved sin Faders Savmølle. Da han var syv Aar, veltede et Læs Hø om paa ham, og han var næsten kvælt, da man fik ham ud. Aaret derefter veltede en Vogn, hvori han hjorte, uden dog at gjøre ham syn- derlig Skade. Da han var ni Aar gam- mel, faldt han til Jorden fra et Træ paa Grund af, at en tør Gren, han var krøben ud paa, knækkede. Han blev baaret hen som død, men kom sig dog igjen. Da han var tolv Aar, faldt han i Farmington Floden i Connecticut, men blev af en ung Mand reddet og gjennem store Lidelser bragt til Liv. Bandet var tredive Fod dybt. Et Aar senere blev han paa en Vandring over nogle Enge bedøvet af Kulde og faldt i den Søvn, hvorfra kun saa op-

vaagne, men han blev funden og bragt til Liv. Da han var bleven fjorten Aar gammel, kom han til Skade med at slukke sin ene Fod med en Døse og blev derved en Krøbling i ni Maaneder. I det næstfølgende Aar blev han en Gang bidt i Haanden af en gal Hund. Da han var sytten Aar og en Dag var ridende paa en Hest paa en stejl og stenet Bakke, kastede Hesten ham af, helt ud over Hovedet mange Fod; efter at have vendt en Kolbøtte i Lufsten landede han paa sine Ben, men brækkede ved Stødet sit ene Ben paa to Steder og fik begge Anklerne af Led. Først otte Uger derefter blev han i Stand til at komme ud paa Krykker. I 1827, da han en Gang var beskæftiget med at brække Is i Stykker i et Vandhjul, blev Bandet sat paa, medens han endnu var i Bunden; hans Fødder slap ind i Hjulet, men ved et heldigt Spring kom han deraf og paa Hovedet ud i Bandet, som var tre Fod dybt, og undgik derved at blive knust i Hjulet. I 1831 blev han atter indviklet i et stort Drivhjul, men ved et forvovet Spring ud imod en skarpkantet Sten- mur slap han med nogle faa mindre Saar. Den følgende Vinter led han meget af Lungesfeber. I 1833, samme Dag han blev døbt, sparkede en Hest Hatten af hans Hoved, og ti Minutter derefter faldt han ud af en Kane, kom under Gængerne og blev slæbt over Sneen ned til Foden af en lang Bakke uden at tage synderlig Skade. I 1834 undslap han lykkelig Døden to Gange; den ene Gang blev et Gevær tilfældig- vis affyret, saa at Ladningen kom ham meget nær, og den anden Gang var Geværret rettet mod ham, men gik ikke af, da Manden forsøgte at skyde ham. I April 1839, da han en Dag hjorte paa Forstykket af en Undervogn, vip-

pede den forover, saa at han kom i Klemme mellem den og Bogustangen, og hans Hoved og Fødder slæbtes paa Jorden. Hestene løb løbsk og slæbte ham en halv engelsk Mil ind imod et højt Gjærde. Han blev slemmt jaaret, men det viste sig, at tutet Ven var brækket. Da han i Juli Maaned 1842 var paa Vandring til St. Louis i Missourii, blev han heftig syg af Galdefeber, og da han i August ankom til sit Hjem i Nauvoo, maatte han holde Sengen i 40 Dage og ihntes at være Døden nær, men ved Guds Naadegave og Salvelse af Præstedømmet blev han helbredet. Den 12te September 1843 Kl. 5 om Eftermiddagen tog han fra Boston med Sktoget til Portland. Seks Mil sydpaa fra Kennebunk stødte Toget, da det var bleven mørkt, paa et andet; flere Vogne bleve aldeles ødelagte, Maskinmeisteren blev dræbt, og mange af Passagererne kom til Skade, men han var ganske uskadt. Den 5te Oktober 1846, medens han med de Hellige havde lejret sig paa Vestjiden af Missourii-Floden, var han i Færd med at hugge Træer om; ved Fældningen af et Træ blev han knust i Brystet, og tre Ribben i hans venstre Side bleve brækkede; hans venstre Arm, hoite og Saar bleve ligeledes meget slemmt kvæstede. Han var ogjaa bleven beskadiget indvendig, men red dog 2½ Mil tilhest over en ujevn Vej hjem til Lejren, hvor han blev baaren til sin Vogn. Her lagde Præsident Brigham Young i Forening med sine to Raadgivere deres Hænder paa ham og bød hans Smertter at forlade ham i Herrens Navn. Han vilde ingen Læge have, men blev dog saa stærk, at han kunde gaa oppe 20 Dage efter, at Ulykken ramte ham, og 10 Dage derefter tog han til sit sædvanlige Arbejde

igjen. Den 21de April 1856 var han behjælpelig med at flytte en Okse, som var død af Gift og var bleven flaaet; hans Arm kom i Berøring med Giften, der i Lobet af en Ulges Tid begyndte at virke. Hans hele Legeme svulmede op og ihntes at være angrebet overalt. Præsident Young lovede ham ved Salvelsens Udførelse, at han skulde vorde helbredet og leve, til han havde fuldført sin Skabelses Maal her paa Jorden. Skjondt dødt Kjød havde sat sig i hans Saar og maatte bortskjæres og udbrages paa flere Maader, blev han dog omfider ganske helbredet.

Uagtet alle disse Lidelser var Præsident Woodruff dog en frisk, kraftig og virksom Mand indtil sine sidste Levedage. Medens han var yngre, kunde han holde ud at gaa 40 à 50 engelske Mil om Dagen og har endog tilfjods tilbagelagt 60 Mil paa en Dag. Han forrettebe paa regelmæssig Maade enhver Pligt, der paa Grund af hans høje Kald paahvilede ham, og var næsten hver Dag paa sit Kontor, hvor han med sine Medarbejdere deltog i Kirkens Bestyrelse og ligeledes i Direktionen af flere forskjellige Foreninger, som han stod i Forbindelse med. Indtil for kort siden arbejdede han undertiden paa sin Mark og i sin Have. Han var fuldtud i Besiddelse af sine Sandser. Han var middelhøj, velskabt, rask og munter. Han har altid været meget maadeholden og havde fuldkommen Tillid til Forsnuets alvise Styrelse og fuld Tro paa ethvert Princip, tilhørende den Kirke, hvorover han præfiserede. Han havde vundet, ikke alene de Sidste-Dages Helliges Tillid og Ære, men ogjaa andre Folks af alle Klasser, som ikke vare af samme Mening som han angaaende Religion, men som havde lært at kjende hans uför-

falskede Erbarhed og Dygd, hans Forekommenhed mod alle, hans pralfrige Væsen samt hans faste Uroftkelighed i sin grundige Overbevisning. Han

var en af de mest fremragende Mænd, som har levet i Slutningen af dette paa Begivenheder rigeste Aarhundrede i Verdens Historie.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Den 24de og 25de September 1898.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 med Afhyngelse af Salmen Nr. 132: „Fader vor i Himlen“, og Bøn af Sorgen Petersen, hvorefter Salmen Nr. 272 blev sunget.

Følgende Missionærer fra Zion vare til Stede: Joseph Mc Murrin af den europæiske Missions Præsidentkab, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, Nels Jensen, Præsident over Kjøbenhavns Konference, Hyrnu Olsen, Joseph Jensen, Frederik Christensen, G. A. Brandt, Thomas Jensen, Peter Hansen, Alexander S. Nielsen, L. F. Torbenjen, H. A. Rasmussen, S. C. Hansen, Julius H. Hansen, C. E. Nielsen, Charles Jensen, Geo. D. Hansen, Gideon Olsen, Andrew B. Jensen, Jacob Christensen, Jens N. Hansen, P. G. Hansen, G. A. Millerberg, Theodor Nyström og Andrew Anderjen, af hvilke de fire sidste vare besøgende.

Præsident Nels Jensen bod de forsamlede velkommen og foreslog G. A. Brandt som Konferencens Striver.

Missionærerne afgave derpaa deres Rapporter om Tilstanden i de forskellige Grene, hvor de havde arbejdet; deraf fremgik det, at Evangeliet skrider fremad, og at Udsigterne for Fremtiden ere gode.

Præsident Jos. W. Mc Murrin, med Alexander Nielsen som Tolk, sagde, at han var glad ved at mødes med de Hellige i Kjøbenhavn; han talte derpaa

om Evangeliets Gjengivelse til Jorden og sagde, at Folk i Umindelighed ikke vilde tro det; han bar sluttelig sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission.

Mødet sluttede med Afhyngelse af Salmen Nr. 234: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“, hvorefter Taksigelse af Ældste Peter Hansen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet tog sin Begyndelse med Salmen Nr. 154: „O Gud, jeg sov saa trykkelig“. Bøn af Ældste Thomas Jensen, hvorefter Koret sang Nr. 270: „Zions Børn, aftryster Sorgen“.

Ældste A. F. Nielsen talte om Kristi Opstandelse og hans Personlighed derefter. Den samme Aand, hvorved hans Disciple kjendte ham, er hos de Sidste-Dages Hellige. Profeten Woodruff havde jagt, at Gud ikke vilde, at nogen skulde lede hans Kirke paa Aveje, og vi burde derfor ære og opholde Herrens salvede Tjenere.

Ældste Frederik Christensen var glad ved at mødes med de Hellige i Konference. Vi have annannet det samme Evangelium, som Frelseren lærte paa sin Tid, og vi ere udsendte for at forkynde det til alle Folk ligesom hans Apostle og Disciple i fordums Dage. De samme Gaver følge dem, som tro og adlyde det. Han talte ligeledes om Guds Personlighed og Egenkaber.

Koret sang Nr. 78: „Zion, naar paa Dig jeg tænker“.

Præsident Nels Jensen oplæste derpaa følgende Rapport: Kjøbenhavns Konference bestaar af 7 Grene, hvori 1 Højpræst og 17 af de Halvfjerds arbejds. Derhos er der 13 Elditer, 5 Præster, 16 Lærere og 2 Diakoner. Af Medlemmer er der 407 og 109 Børn under 8 Aar. Totalsummen er 552. Siden sidste Konference ere 31 blevne døbte, 8 Børn velsignede, 2 ubelukkede; Missionærerne have besøgt 6709 Familier, holdt 3392 evangeliske Samtaler og 189 Forsamlinger, samt udspredt 5702 Skrifter og 240 Boger. Der er 184 Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne“.

Præsident Hanson fra Malmø Konference sagde: Vi skulde forkynde Evangeliet uden Løn; thi vi havde annammet det for intet og burde meddele det for intet, ligesom Apostlene i fordums Dage gjorde. Vi udsaa Ordet, og noget deraf bærer Frugt. Den, som er trofast til Enden, skal vorde salig.

Eldste Peter Hansen sagde, at han var glad ved at virke for Evangeliets Fremgang i denne Del af Herrens Rige, og har Vidnesbyrd om Kristi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden i disse sidste Dage.

Eldste Th. Nyström glædede sig ved at mødes med de Hellige i Kjøbenhavn. Han har sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og formanede alle til Hygighed mod Herrens Bud og Love, at de maatte blive fælske i Guds Rige.

Eldste Charles Jensen sagde, at en Mand maa være kaldet af Gud for at udføre hans Ordninger paa en for ham behagelig Maade, og beviste Sandheden af sine Ord med Henviisninger til den hellige Skrift.

Mødet sluttede med Afhyngelse af Salmen Nr. 275: „Blæs jagte, I

Storme“. Derpaa Taksigelse af Eldste C. T. Nielsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 138: „Fader vor, paa Himlens Trone“. Den blev opsendt af Jens N. Hansen, hvorefter Koret sang Nr. 197: „Er Gud for mig“.

Eldste G. A. Brandt afgav sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og sagde, at Evangeliet er at finde paa Jorden i Dag, ganske som det forhen eksisterede.

Eldste Joseph Jensen var glad ved at mødes med de Hellige i Konference og nyde godt af den samme Aand, som blev udgydt paa Pinsefesten; han sagde, at vi slutte os til den samme Lære, som Apostlene forkyndte ved den Lejlighed, og som Kristus selv prædikede. Ingen har Ret til at udføre Evangeliets Ordninger, uden at han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.

Præsident Andreas Petersen foreslog derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner først Kirkens almindelige Autoriteter og dernæst følgende:

Anton S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc Murrin som hans Raadgiver.

Andreas Petersen som Præsident over den skandinaviske Mission.

Frederick Christensen som Overfætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“.

G. A. Brandt som Overfætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Nels Jensen som Præsident over Kjøbenhavns Konference og som Forstander over Kjøbenhavns Gren.

Præsident Nels Jensen foreslog følgende:

Hyrum Olsen, Joseph Jensen, Alex. J. Nielsen, Thomas Jensen og Peter Hansen som Medhjælpere i Kjøbenhavns Konference.

L. J. Torbenjen som Forstander for Volland og Falters Gren med N. A. Rasmusjen som hans Medhjælper.

Hans C. Hansen som Forstander for Sydøst-Sjælland med Julius H. Hansen som Medhjælper.

C. T. Nielsen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren med Charles Jensen som Medhjælper.

George D. Hansen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren med Gideon Olsen som Medhjælper.

Jacob Christensen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren med Jens N. Hansen som Medhjælper.

Andrew B. Jensen som Forstander for Bornholms Gren.

Alle disse Forslag bleve enstemmig vedtagne.

Præsident Nels Jensen sagde, at Missionærerne havde virket trofast, og et godt Arbejde var bleven udført i de forløbne seks Maanedes. Eldsterne gjorde god Fremgang i at lære Sproget. Han omtalte derpaa nogle af Evangeliets første Principper.

Eldste Hyrum Olsen, assisteret af Koret, sang derpaa Salmen „D, min Fader, Du, som trouer“.

Præsident Andreas Peterson talte om Syndesaldet og vore første Forældres Handlefrihed; Herren jordrede altid Lydighed af sine Børn; han befalede Moyses at lade sin Broder Aron tale for sig, da Moyses undskyldte sig for Herren med, at han ikke selv var veltalende. Ved Lydighed bleve Israels Børn udfriede og velsignede, men bleve ogsaa straffede for Ulydighed. Evangeliet, som i et langt Tidrum ikke var paa Jorden, er gjenoprettet og bliver nu forkyndt saavel til fattige som rige, dem til Frelse, som adlyde det.

Mødet sluttede med Afhygelse af Salmen Nr. 182: „Den Seer“, hvor-

efter Julius H. Hansen frembar Taksigelse til Gud.

Søndag Aften Kl. 6.

Bed Mødets Begyndelse sang Koret Salmen Nr. 29: „Se, Guds Rige nu frembryder“, Bon af Gideon Olsen og en engelsk Sang af Koret.

Eldste Thomas Jensen sagde: Paa Grund af den Bantro, der har hersket over Folket, har Himlen været lukket i mange Aarhundreder, men formedelst sin Naade og Barmhertighed mod sine Børn har Gud atter talet ud af Himlen til Menneskene og gjengivet Evangeliet med alle de Gaver og Velsignelser, der forhen tilhørte det. Han formanede enhver til at esterleve dets Bud og Love, paa det at vi maatte erhverve os en evig Frelse og Salighed.

Præsident Joseph W. Mc Murrin sagde, at vi burde ranjsage alt og beholde det, som er godt. Gud er uforsanderlig og vil give sine Børn Oplysning om Sandheden saa vel i Dag som iordum, hvis vi søge efter den. Han erklærede, at Engle have besøgt Jorden og gjengivet Evangeliet; Missionærerne have forladt alt, hvad de have hjært, for at forkynde det til deres Medmennesker. Han formanede de Hellige til at sætte et folgeværdigt Eksempel i deres Vandel og raadede alle fremmede til at undersøge vore Lærdomme.

En engelsk Kor sang, der begynder: »Let the mountains shout for joy«, blev ajsungen af Sangkoret.

Præsident Nels Jensen talte om Tilstanden hos de Hellige hjemme i Zion, Børnens Opdragelse og deres Undervisning i Fristolerne der; de fattiges Børn havde lige saa god Velsighed til at lære som de riges. Han sagde, at Kirkens Embedsmand og Evangeliets Gaver vare de samme nu som forhen, og at Aabenbaring i vore

Dage ikke var noget at forundres over, men var i Overensstemmelse med Bibelen. Dernæst berørte han Mormons Bogs Fremkomst samt Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission og Kristi Kirkes Gjenoprettelse i Aaret 1830. Han takkede enhver, der paa nogen som helst Maade havde bidraget til at gjøre Konferencen behagelig; særlig takkede han Sangkoret og dets Leder, Ældste Hyrum Olsen, for de mange junte

Salmer og Sangnumre, som de havde udført.

Konferencen sluttede derpaa med Afhyngelse af Salmen Nr. 160: „Naar skal vi vel ses igjen“, og Taksigelse af Præsident Andreas Peterjon.

Mandag den 26de Kl. 10 blev et Præstedomsmøde afholdt, hvor mange gode Raad bleve givne af de præsidierende Brødre.

G. A. Brandt,
Skriver.

Den 15de Oktober 1898.

Kirkens Første Præsidentskab.

Til de Sidste-Dages Hellige overalt i Verden.

Et specielt Møde blev i Morges afholdt af Apostlene for at forhandle enkelte Sager af stor Bigtighed. Folgende vare til Stede: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, George D. Cannon, Joseph F. Smith, Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Mariner W. Merrill, Anthon S. Lund, Matthias F. Cowley og Abraham D. Woodruff. Under Forhandlingerne omtaltes Nødvendigheden af at bemyndige en til at være Forvalter for Kirken, ja at dens Sager kunde forvaltes paa retmæssig Maade, og medens dette var Gjenstand for Betragtninger, udtalte flere af de tilstedeværende, at der ved denne Sammenkomst var en passende Lejlighed til at organisere det første Præsidentskab, hvilket vandt almindeligt Bifald og derfor blev foreslaaet og vedtaget.

Det blev dernæst foreslaaet og enstemmigt vedtaget, at Lorenzo Snow skulde indtage Stillingen som Kirkens Præsident med Ret til at vælge sine Raadgivere, hvorefter han udvalgte George D. Cannon som sin første og Joseph F. Smith som sin anden Raadgiver, hvilket ligeledes vandt enstemmigt Bifald af Apostlene. Derpaa blev Præsident Snow udnævnt til Kirkens Forvalter og Franklin D. Richards til Præsident over de tolv Apostle, og hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget.

Salt Lake City, den 13de September 1898.

George F. Gibbs,
Skriver.

Ere de Sidste-Dages Hellige oprigtige?

De, som beskylde de Sidste-Dages Hellige for, at de ikke ere oprigtige, maa enten være ganske uvidende om de mange stærke Beviser paa Oprigtighed, der findes i dette Folks Historie, og om de Dødfæller, de fra Tid til anden gjøre for deres Religion, eller ogsaa maa det være deres Hensigt imod al Overbevis-

ning at øve deres Ugudelighed ved at nedværdige et Folk, hvis Historie aldeles modbevise disse falske Beshyldninger. Var det Mangel paa Oprigtighed, at det nittende Aarhundredes Profet, Joseph Smith, af egen fri Villie foretrak et Liv, betyngt med Nød og Fare, og tilsidst med Frimodighed gif sin Dod imode, alt paa Grund af det Vidnesbyrd, han bar om sin Herre og Frelser? Var det Mangel paa Oprigtighed, da hans Esterfølger, Brigham Young, og hans Troesfæller efterlodte alt, hvad de ejede af jordist Gods i Missouri og Illinois, til at konfiskeres af deres Fjender og begave sig paa en Vandring, der i Møjsommelighed og Farer næppe finder sin Lige, hellere end at fornægte Guddommeligheden af den Mission, hvortil han af Herren var bleven kaldet?

Er der en Mulighed for, at de, som fulgte efter det første Selskab af Pionerer, vare mindre oprigtige, da de modigt vovede sig ud paa en Vandring, hvor en øde Ørt strakte sig 1200 Mile foran, og hvor kun vilde Dyr og rovbegjærlige Indianere søgte Bolig; hvor, selv om Vognsporene af deres Fodgængere vare bleve udslettede, man dog næsten kunde opspore dem ved de mange Grave og Benlevninger af Trædyr, de efterlodte paa deres Vej som et rigt Bytte for Ørkens Ulve? Medens dette foregik, og fem Hundrede af deres kraftigste Mænd efter Opfordring vare iblandt de Forenede Staters Tropper, der gif i Krig mod Mexiko, udsendte de paa samme Tid Missionærer uden Pung eller Tasse for at bære Evangeliet til England og andre Steder. Alt dette kunde de have undgaaet, hvis de kun vilde have forkastet deres Tro ved at nægte deres Missions Gudommelighed, og at Joseph Smith var sendt af Gud.

Iværtimod, saa snart de havde bosat sig, begyndte de paa at bygge Bedehuse, hvor de kunde forsamle sig og tilbede den Alerhøjeste og takke ham for deres Befrielse fra deres roveriske og blodtørstige Fjender. Medens de endnu sadde i Fattigdom, blev et Tempel grundlagt, der først efter 40 Aars Forløb blev fuldført og kostede omtrent 18,000,000 Kroner at bygge og nu staar som et Underværk til Forbauselse for Rejsende fra alle Verdens Lande. Tre andre Templer, der tilsammen have kostet omtrent det samme Beløb som Salt Lake Templet, vare imidlertid bleve opførte og benyttede.

Over 1700 Missionærer ere nu adspredte i de forskjellige Verdensdele, hvor de rejse omkring og prædike Jesu Evangelium uden Betaling og paa egen Bekostning, og som sølgelig ere borte fra deres behagelige Hjem i 2 til 3 Aar, alene paa Grund af deres Tro paa Gud og deres Kjærlighed til Menneskeslægten.

Bad mig nu i al Oprigtighed spørge, om noget af dette er Tegnet paa Mangel paa Oprigtighed? Hvis det er Tilfældet, hvad fordres der da for at stadfæste dette Folks Oprigtighed med Henhyn til dets Trosbekendelse?

Men, siger en, det er Eders Ledere, som ikke ere oprigtige, og Folkmængden følger og adlyder dem som saa mange Narre. De, som for nærværende Tid ere Folkets Ledere, vare iblandt dem, der viste deres Udholdenhed under de største Trængsler og Farer, Kirken har modt, idet de have baaet Evangeliet til Jordens Nationer uden Pengebelønning, medens de i deres Hjem efterlodte alt, hvad de havde kjært her paa Jorden, og virkede i deres Missionsliv flere Aar ad Gangen, hvor de med Taalmodighed modtog Verdens Haan og Spot ligesom Apostlene, der levede paa Kristi Tid; og istedenfor som andre kristne Prædikanter

at modtage Belønning, betale mange af dem selv frivillig Tusinder af Dollars aarlig til Kirkens Fund som Tiende og Offergaver.

Dommer nu selv, om de Sidste-Dages Hellige ere oprigtige eller ikke; thi paa Frugten kjendes Træet, og disse ere Frugterne af en Tro, der overgaar deres skindhellige Anklageres Forstand, som med Villie udspredte falske Rygter om et Folk, der, hvis det var nødvendigt, vilde lade sit Liv for Herrens Sag.

(Fra Mill. Star.)

Ankomst.

Følgende Missionærer ere ankomne fra Zion:

Den 1ste Oktober: Morten Jensen fra Richfield, John W. Larsen fra Collingston, Sven J. Nielsen fra Centerfield og Adolph Bergen fra West Jordan, Utah.

Den 10de Oktober: Søren Rasmussen fra Draper, Thorvald S. Jensen fra Salt Lake City og Ola Olson fra Millville, Utah.

Vi hvide disse Brødre hjerteligt velkommen.

Beskikkelse.

Ældste Andrew Petersen bestikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældste Morten Jensen bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste J. W. Larsen bestikkes til at arbejde i Göteborg Konference.

Ældste Adolph Bergen bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Afsløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsarbejde med Tilladelse til at rejse til Zion:

Ældste D. W. Sørensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældsterne N. Dahlrud, E. Mikkelson og Lars J. Halling løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Disse Brødre have udført en god Mission, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse, og at Herrens Velsignelse maa blive dem rigeligen tildelt.

Andreas Peterson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøde i Aarhus.

Afholdt den 1ste og 2den Oktober 1898.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8 i Foramlingslokalet i Borupsgade Nr. 14. Af Missionærerne fra Zion vare følgende til Stede:

Joseph W. Mc Murrin af den europæiske Missions Præsidentskab, Andreas

Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, H. P. Nielsen, Præsident over Aarhus Konference; Ældsterne Andrew Petersen, L. Lauritzen, L. D. Dorius, H. T. Petersen, Joseph L. Petersen, E. M. Mikkelson, D. W. Sørensen,

N. V. Andersen, C. S. Sørensen, N. C. Petersen, Chr. Steffenen, Rasmus Nielsen, P. S. Nielsen, Peter Petersen, J. S. Petersen, Anton Anderson og Frederik J. Holst.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 117, og Bøn oplyndtes af Ældste Andrew Petersen, hvorpaa Salmen Nr. 147 blev afsluttet.

Præsident Nielsen bød de tilstedeværende velkommen og udtalte Haabet om, at vi maatte have en god Tid sammen i de forestaaende Møder.

Følgende Grensforstandere afgav deres Rapporter om Tilstanden i deres respektive Grene: L. Laurigen, Randers; L. D. Dorius, Grenaa; C. M. Mikkelsen, Horsens; Joseph Petersen, Silkeborg; H. T. Petersen, Odense; D. W. Sørensen, Esbjerg; og H. P. Nielsen, Aarhus; gjennemgaaende vare Menighedernes i god Forfatning; naar undtages enkelte Egne, ere Udfigterne for Evangeliets Fremgang gode, og ikke faa undersøge Sandheden. Alle ønskede fremdeles at være nidkjære i at sprede Evangeliets Lys blandt Menneffene.

Ældste Andrew Petersen afslagde et kraftigt Vidnesbyrd og opmuntrede sine Soffende til Trofasthed i at efterleve Guds Bud og Love. Han lagde jærlig Vægt paa Lybighed mod Herrens Tjenere.

Ældste Holst omtalte Narjagen, hvorfor han var her — nemlig for at forkynde Evangeliet for sine Slægtninge og Venner — og bar derefter sit Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Præsident Andreas Petersen talte i Korthed til de forsamlede, hvorefter Mødet sluttedes med Salmen Nr. 5. Bøn blev oplyndt af Ældste Dorius.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Konferencen fortsattes. Mødet begyndte med Salmen Nr. 60. Bøn op-

lyndtes af Ældste V. Andersen. Derefter blev Salmen Nr. 253 afsluttet.

Ældste H. T. Petersen betragtede i sin Tale den tilbagelagte Tid af sit Missionsliv; han var nu løst fra dette og kunde rejse hjem til sine kjære i Zion; han udtalte sin Glæde over at have været et Redskab i Herrens Haand til at forkynde Evangeliet og gjorde nogle Sammenligninger mellem Guds Bud, givne fordem og nu, samt opmuntrede alle til at være trofaste og holde sig nær til Herren.

Ældste Anthon Andersen, som ogsaa var løst fra sin Mission, udtalte sin Glæde over at være bleven anset værdig til at forkynde Evangeliet.

Ældste Chr. Steffenen sagde, at han formodet Tro havde annammet Sandheden, og endnu havde hans Tro ikke sviget ham, men var tvært imod stadig bleven større; af den Narjag var han her i Herrens Tjeneste; han omtalte enkelte af Herrens Handlinger med sine Born i fordums Dage og dvælede ved Johannes den Døbers Mission, ligeledes ved Kristi Mission paa Jorden, hvortil han var fornd beskikket; han sluttede med at sige, at Evangeliet er gjengivet til Jorden i vor Tid med samme Magt og Myndighed som før.

Salmen Nr. 136 blev dernæst afsluttet.

Missionspræsidenten foreslog til Opbeholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkens Autoriteter, og hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. Endvidere sagde han, at Ældste H. P. Nielsen var løst fra sit Missionsarbejde med Tilladelse til at rejse hjem; Ældste Andrew Petersen blev derpaa enstemmigt valgt som Præsident over Aarhus Konference og tillige som Forstander for Aarhus Gren.

Præsident Nielsen bestiftede derpaa

følgende Eldster til deres fremtidige Arbejds-Distrikter jaaledes:

Marhus Gren, C. S. Sørensen og Joseph Peterjen som Medhjælper; Nanders Gren, L. Laurigen som Forstander og Peter Peterjen som Medhjælper; Grenaa, J. J. Peterjen som Forstander; Horsens, Christian Mikkelsen som Forstander og Peter S. Nielsen som Medhjælper; Silkeborg, L. D. Dorius som Forstander og Nasmus Nielsen som Medhjælper; Esbjerg, D. W. Sørensen som Forstander og Niels L. Andersen som Medhjælper; Odense, R. C. Peterjen som Forstander med Chr. Steffenjen som Medhjælper; hvert Forslag til disse Brøders Opholdelse blev enstemmigt vedtaget. Dernæst læste Præsident Nielsen en statistisk Rapport over Marhus Konference som følger:

Konferencen bestaar af 7 Grene, hvori 2 Højpræster og 15 af de Halvjerders virke, tillige er der 23 Eldster, 8 Præster, 11 Lærere og 4 Diakoner. Der er 267 Medlemmer og 93 Born under 8 Aar; Totalantal: 406 Sjæle; døbte 23, emigrerede 18, udelukkede 7, døde 3; Abbonenter paa „Skandinaviens Stjerne“ 143, Huse besøgte 3446, evangeliske Samtaler holdt 2143, Møder holdt 288, Skrifter udspredte 3829 og Bøger udspredte 96.

Præsident Mc Murrin talte derpaa til Forsamlingen, medens Eldste H. P. Nielsen var hans Tolk. Omendskjønt han ikke forstod meget af, hvad Brødrene havde sagt, følte han dog, at Herrens Aand var udgydt over dem i et rigt Maal. Vi havde ved oprakte Hænder vidnet, at vi vilde opholde Kirkens Autoriteter og de andre Brødre i vor Tro og vore Bønner, samt praktisere de Lærdomme, de give os fra Tid til anden. Han hentydede i sine Bemærkninger til Kirkens nye Præsident, Lorenzo Snow, som nu er 84 Aar, og af en høj Karakter, som ingen har Aarsag

til at frittere; denne vilde i lige saa rigt Maal som hans Forgængere blive ledet ved Aabenbarelsens Aand, der tilhører hans høje Kald, og lede Folket fremad til Liv og Salighed. Han har i mange Aar deltaget i Kirkens Afmærker, hvorved han har megen Erfaring med Hensyn til de Pligter, der nu paa hvile ham i hans nye Embede. Taleren bad de Hellige om at opholde den nye Konference-Præsident i deres Tro og Bønner; angaaende Præsident Nielsen sagde han, at denne havde udført et godt Arbejde og kunde nu rejse hjem, forvisset om at have sine Forefatters udelte Tilfredshed. Han opmuntrede de Hellige til at stride fremad; thi denne var en Prøvestand, og vi ville blive belønnede i Forhold til, hvad godt vi gøre. Han formanede de Hellige til at helligholde Sabbaten og efterleve Bisdomsordet og Tiende-Loven. Ved at efterleve disse vise vi Herren vor Taknemlighed for hans Betsignelser, som vi modtage i vort daglige Liv. Vi burde erindre, at vi saa alting af ham. Han vidnede om Evangeliets Sandhed og haabede, at vi alle maatte forblive trofaste.

Efter Afhyngelse af Salmen Nr. 269 blev Mødet sluttet med Bøn af Eldste C. S. Sørensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 43. Bøn opjendtes af Eldste L. Laurigen, hvorefter Sangen Nr. 272 paafulgte, og den hellige Nadver blev uddelt, medens Koret sang Salmen Nr. 260.

Præsident Andreas Peterjen fremstod og talte til de forsamlede om Bønnens store Nødvendighed og den Birkning, den vil have, saafremt den opsendes i Oprigtighed; han henviste særlig til Joseph Smiths første Bøn og dennes Besvarelse. Saaledes skulde ogsaa

vi bede Herren om at vise os den rette Vej. Han talte dernæst om Kristi Mission fra hans Daab, indtil han led Døden og opstod af Graven. Han bevidnede, at et stort Forsald indtraf, og at Evangeliet nu atter var gjengivet ved Profeten Joseph Smith, med alle de Betsignelser, Gaver og Kræfter, som tilhøre det, og formanede de fremmede til at underjøre de Lærdomme, som fremsattes af de Sidste-Dages Hellige, thi de ere Vejen til Salighed. Han nebbad Herrens Betsignelse over alle de forjammede.

Koret sang derpaa Salmen Nr. 201.

Ældste R. C. Petersen bar sit Vidnesbyrd om, at det, der var bleven sagt af Brødrene, som tidligere havde udtalt sig, var Sandhed og i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Han glædede sig ved at være agtet værdig til at forkynde Herrens Evangelium for sine Medmennesker ligesom Apostlene i forudums Dage.

Ældsterne J. J. Petersen, Peter Petersen og Joseph L. Petersen aflagde Vidnesbyrd om Sandheden af Herrens Bærk paa Jorden i vor Tid og ønskede at opfylde deres Pligter i at fremhæve hans Sag.

Salmen Nr. 60 blev nu affungen, og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste R. Nielsen.

Søndag Aften Kl. 8.

Salmen Nr. 234 blev affungen, og

Ældste D. W. Sørensen opsendte Bøn, hvorefter Salmen Nr. 160.

Præsident Nielsen omtalte Kristi Evangeliums Grundlærdomme, hvilke ganske stemme overens med det nye Testaments Lære; ligeledes talte han om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse til at være en Guds Profet til Menneskeslægten i vor Tid; han formanede alle til at vise Udydighed mod Herrens Bud og Love og i Særdeleshed de Hellige til at forblive trofaste.

Koret sang en Salme, og Ældste Niasmus Nielsen bar sit Vidnesbyrd om Sandheden.

Ældste C. S. Sørensen berørte i sin Tale mange af de samme Principper, som hans Brødre havde henvist til. Han ønskede, at de tilstedeværende fremmede bedre maatte lære at kjende os som et Folk og de Lærdomme, vi fremlægge.

Derpaa blev Konferencen sluttet med Afhyngelse af Salmen Nr. 7, hvorefter Ældste Andrew Petersen opsendte Bøn.

Moderne vare vel besøgte; i Særdeleshed var dette Tilfældet Søndag Aften, da Salen var ganske fyldt med Hellige og fremmede.

Mandagen den 3die blev et Møde holdt af Præstedømmet, hvor Missionærerne modtog mange gode Instructioner.

P. S. Christiansen,
Skriver.

Diskussionens Aand.

(Fortfat fra Side 286).

En anden Ting ved Missionærernes Arbejde i Nutiden, som jeg synes ikke er aldeles anbefalelsesværdig, er den Skik, som nogle Ældster have, at indlade sig i Diskussion med hverandre

iblandt de Hellige, ja, endog saa med Vantroende, om de Skriftsteder, der ikke forklare sig selv. Hvad som helst en Ældste i Kirken siger, vil i det mindste af nogle af Medlemmerne

antages som lovyldigt. Medens nu en Person har Ret til at have sine egne Anstuelser, er han, selv om han er en Embedsmand i Kirken, visselig ikke berettiget til at lære nogen Lærdom som Kirken tilhørende, naar nævnte Lærdom ikke er fuldt ud bifaldet af Kirken. Missionærerne ere instruerede om at prædike Kristi Evangeliums første Principper ved Hjælp af deres talrige Signelser; hvis Vædsterne i Almindelighed ude i Verden ere kaldte til at gjøre mere end dette, da er jeg uvidende med Hensyn til den fulde Betydning af deres specielle Arbejde; Strikstedet, som i sig selv ikke ere tydelige nok til at forstaaes, og som ikke ere blevne gjorte forstaaelige ved det aabenbarede Lys, kunne gøres til Gjenstand for mange Udtydninger.

Det blev mig fornødt fortalt, at to af vore Vædster indlode sig i Diskussion i Nærverelse af nogle, som nylig vare indlemmede i Kirken, angaaende Aandens Tilstand efter Døden, og det kom til Ordstrid imellem dem. Vilde det være underligt, om Tilhørernes Tro svækkedes ved denne Mangel paa Harmoni imellem dem, som vare offentlige Lærere og besad Myndighed?

Ligeledes er jeg bleven gjort opmærksom paa en Misforstaaelse imellem Missionærerne med Hensyn til det ufrugtbare Figeentræ, hvad Aarsagen kunde være til, at Frelseren forbandede dette Træ. Det blev mig fortalt, at Spørgsmaalet var blevet fremjat af en Bantroende, som havde søgt at latterliggjøre Hensigten og beskjemme Handlingen. Nogle af Vædsterne saa i denne Hændelse kun Lektier, som kunne anvendes i det menneskelige Liv, saadan som for Eksempel Troens Kraft, og et advarende Eksempel paa, hvad vi, skjønt vi ere fulde af Bløde og i andre Hens-

jeender optræde, som om vi oplybde vor Skabelses Maal, kunne forvente, hvis Herren ikke finder de gode Gjeruingers Frugt, naar han søger efter jaadanne. Andre af Brodrene paastode, at Træet selv maa have haft et Anivar, og antog, at det maatte have fortjent sin Skjæbne, og saa fremdeles. Er der nogen Grund til at forundre sig over, at de Bantroende og Vædsterne ikke kunde stemme overens, naar der tages Hensyn til, at de sidste vare uenige imellem sig selv? Hvad godt kan der komme ud af en Diskussion, der er baseret paa det Punkt, som er indbefattet i dette Spørgsmaal? Lad den hellige Strifts Lektier blive antagne, jaaledes som de stemme overens med Menneskene i Almindelighed, eller jaaledes som de kunne anvendes paa os som Individuer. Vi maa sikkerlig lade jaadanne Spørgsmaal hvile som dem, der henhøre til Træernes Intelligens og Anivar, og søge at tilegne os de Ting, som ere naturlige og ikke saa højtlyvende, at de gaa udenfor vor Forstands Fatteevne. Jeg selv stammer mig ikke ved at tilstaa, at de Principper, som det i dette Tilfælde drejede sig om, ere for dybe og for vanskelige for mig.

Vi ville føle os mest sikre, dersom vi klynge os til den aabenbarede Sandheds Jærnspræl. Lad os ikke lade nogen Lejlighed gaa tabt, hvorved vi kunne anstille alvorlige Undersøgelser, men lad os alligevel lære at stjæle mellem de Emner, hvis Bestanddele kunne paa en tydelig Maade forklæres, og jaadanne, som staa langt udenfor al Granstuing, og lade de Spørgsmaal ligge, som ere af en saadan Natur, at de ikke forklare sig selv; thi de ville kun foraarsage os unødigt Spekulation.

(Mill. Star.)

Tanker om Hjemmet.

(Mel.: Away down upon the Swanee River.)

Langt ude over Havets Bølger,
 Fjernt hen i Vest,
 Hvor ofte jeg min Tanke følger,
 Der er min Længsel mest;
 Vandrer jeg end om hele Jorden,
 Længslerne naa
 Langt fra det gamle høje Norden
 Hjem til de kjære smaa. Kor.

Nu har jeg vandret om blandt Folket
 To lange Aar
 Og Herrens Evangelium toltet,
 Som jeg det selv forstaar;
 Manden, som stedse blev mig given,
 Opholdt mit Mod;
 Hustru og Børn er troftet bleven,
 Som hjemme jeg forlod. Kor.

Naar atter mine Fjed jeg vender
 Mod Zion's Land,
 Tankerne vemodsfuldte jeg sender
 Til skjønne Danmarks Strand.
 Duffet da i mit Hjerte brænder:
 Aft mon igjen
 Samles jeg maa med kjære Frænder,
 Hvor jeg nu iler hen.

Kor.

Hele Verdens Gods og Gæde
 Gi opvejer Dig,
 O Du, mit Hjem, hvor mine Kjære
 Længes nu efter mig.

George Christensen.

Dampskibet Ethiopia af Ankor-Linien, der afgik fra Glasgow den 22de September med et Emigrant-Selskab, og som tillige havde flere hjemrejsende Missionsnærer ombord, hvoriblandt vare vore elskede Brødre, George Christensen og Axel Jørgensen, ankom til Ny York den 4de Oktober, alle ombord i godt Velbefindende.

Dødsfald.

Den 12te August 1898 afgik ved Døden Eldste Christian Jensen i Richfield, Sevier County, Utah. Han var født i Grønholm, Flade Sogn, Hjørring Amt, Danmark. Han var i sin Levetid virksom for Evangeliets Fremme og har foruden sit Missionsarbejde i Danmark tillige udført et stort og frelsende Arbejde for mange afdøde Slægtninge. Blandt hans efterladte Familie er maaste hans Søn Andrew Jensen mest bekendt, blandt Skandinaverne, efter som han er en af Kirkens assisterende Historiefrivere.

Indhold.

Præsident Wilford Woodruff	305	Besikkelse	315
Konferencemøde i Kjøbenhavn	310	Afløsning	315
Red. Bem.:		Konferencemøde i Aarhus	315
Kirkens første Præsidentskab	313	Distriktsmissionens Mand	318
Ere de Sidste-Dages Hellige op-		Tanker om Hjemmet	320
rigtige?	313	Dødsfald	320
Ankomst	315		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. E. Borbing (B. Peterjen).